25, pak není možno v normách tohoto nař. spatřovati oporu pro nepřípustnost parcelace v daném případě a jest právní názor žal. úřadu, který právě v těchto normách shledal důvod pro zrušení příslušného usnesení městského zastupitelstva, vyslovené okresním úřadem, mylným.

Vzhledem k tomuto právnímu omylu bylo ke stížnosti města L. nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba se zabývati dalšími — ostatně blíže nekonkretisovanými — námitkami stížnosti.

Stížnost Arthura Sch. odvozuje patrně věcnou legitimaci tohoto st-le jediné z okolnosti, že v usnesení městského zastupitelstva v L. z 25. června 1929 se děje zmínka o posunutí pozemku přiděleného st-li. Leč usnesení toto neobsahuje přímého výroku o prodeji obecního pozemku st-li, nýbrž jeví se, jak shora již bylo dolíčeno, usnesením o regulaci části města resp. parcelaci obecních pozemků. Pouhá okolnost, že st-l snad chce v budoucnosti koupiti jeden z pozemků jemu v předběžném parcelačním rozvrhu prozatím přidělený, a zmínka o této okolnosti v regulačním resp. parcelačním usnesení městského zastupitelstva nebyly s to, aby založily pro st-le právní situaci, do které by bylo zrušujícím výrokem okresního úřadu a v důsledku toho i nař. rozhodnutím rušivě zasaženo. Nelze-li však ani tvrditi, že by se bylo nař. rozhodnutí nějak dotklo právní sféry st-lovy, pak jeví se jeho stížnost podle § 2 zák. o ss nepřípustnou.

Č. 10.461.

Tituly. — Školství: I. Lze užívati na Slov. titulu doktorského, nabytého po převratu v Budapešti?
Řízení správní: II. Obyčej jako právní pramen?

(Nález ze dne 31. března 1933 č. 2080.)

Věc: Pavel P. v L. (adv. Dr. Jos. Holoubek z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o odepření zápisu doktorského titulu do cestovního pasu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 22. října 1928 žádal st-l okresní úřad v Liptovském Svatém Mikuláši, aby mu do cestovního pasu z 29. července 1928 byl zapsán doktorský titul, při čemž uvedl, že konal právnická studia na právnické akademii v Košicích po 4 roky a byl po složení rigoros promován na doktora politických věd na maďarské královské universitě Alžbětině, k čemuž doložil, že jedno z rigoros složil v Bratislavě roku 1921.

Žádost ta byla v pořadí instancí zamítnuta a to žal. úřadem s tímto odůvodněním: Čsl. státní příslušník může nabýti práva, užívati titulu doktorského jen buď jeho dosáhnutím na tuzemské vysoké škole anebo nostrifikací cizozemského doktorského diplomu podle výnosu býv. min. ze 6. června 1850 č. 240 ř. z. a vl. nař. ze 17. února 1927 č. 8 Sb. Z toho důvodu nemá tedy doktorský diplom, nabytý ať již tuzemcem či cizozemcem na cizozemské škole, v republice čsl. platnosti bez nostrifikace, a nemá proto majitel takového cizozemského diplomu oprávnění, tohoto titulu užívati v republice čsl. Odvolatel nabyl politického doktorátu na

universitě Alžbětině v Budapešti dne 23. března 1923, tedy v cizině, a neprokázal, že by byl tento diplom nostrifikován. Doktorát politických věd mu nemůže býti nostrifikován jednak proto, že takového doktorátu v čsl. republice nemůže býti dosaženo, jednak proto, že odvolatel nabyl tohoto doktorátu na Alžbětině universitě, která byla zák. z 27. června 1919 č. 375 Sb. a vl. nař. z 11. srpna 1921 č. 276 Sb. v republice čsl. zrušena a jako vzdorouniversita v Maďarsku není čsl. republikou uznávána. Odvolatel ve svém odvolání poukazuje na zákon č. 61/18 Sb., ale nebéře v úvahu, že § 1 téhož zák. uvádí podmínku, aby strana nabyla právního nároku na akademický titul. Pokud jde v případě odvolatelově o užívání akademického titulu v tuzemsku, nutno otázku, zdali byl nabyt tento právní nárok, posuzovati na našem území podle tuzemského práva. Podle tohoto práva však strana právního nároku na doktorský titul nenabyla, pokud doktorátu nezískala na tuzemské vysoké škole ani nemá nostrifikovaný doktorský diplom nabytý v cizině. Nehledě k tomu právě z ustanovení § 1 odvolatelem cit. zákona z roku 1918 v souvislosti s § 2 jest zřejmo, že § 1, mluvě o podmínce nabytí právního nároku na akademický titul splněním předepsaných podmínek, má na mysli jen tuzemský právní řád, kdežto o cizině mluví až v § 2 (slova: »v cizině«). Tento § odnímá čsl. státním občanům způsobilost nabýti určitých titulů (na příklad šlechtických) nejen doma, nýbrž i v cizině, kdežto u některých titulů (na příklad akademických) jim způsobilost k jich nabytí i v cizině ponechává. Že odvolatel jako čsl. státní příslušník mohl v Maďarsku platně přijmouti doktorský titul, se nepopírá a také se mu nezabraňuje, aby tohoto titulu v Maďarsku používal. Na používání však tohoto cizozemského doktorského titulu v republice čsl. ve smyslu svrchu cit. zákona právního nároku nemá. Vzhledem k uvedeným čsl. právním normám musil zem. úřad jako vrchnost II. stolice odvolání jako bezdůvodné zamítnouti.

O stížnosti na rozhodnutí to podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí vychází z právního názoru, že čsl. příslušník smí na území čsl. republiky užívati titulu doktorského jen tehdy, nabyl-li ho na tuzemské universitě nebo byl-li titul ten, nabytý v cizozemsku, nostrifikován. Názor ten odůvodňuje nař. rozhodnutí i odvoláním se na zákon z 10. prosince 1918 č. 61 Sb., jímž zrušují se šlechtictví, řády a tituly. Z ustanovení tohoto zákona dovozuje žal. úřad, že je-li na sporu otázka užívání titulu akademického, je přihlédnouti vždy k tomu, jde-li o takový titul akademický, na který lze splněním předepsaných podmínek na území čsl. republiky nabýti právní nárok podle práva na tomto území platného.

Proti tomuto výkladu zák. č. 61/18 stížnost nic nenamítá, naopak výslovně výklad ten uznává větou, v níž se praví: — »zákon č. 61/18 při posudeni plnenia predpisaných podmienok ku zaopatrenie akademického titulu dovoli len tuzemský pravný poriadek brať do ohladu a nie predpisy cudzozemskej university, na ktorej universite diplom bol vystavený«. Míní jen, že přes to nař. rozhodnutí je nezákonné, když, ač zákon onu zásadu vyslovuje, »na Slovensku platné obyčajové právo, ktoré je tiež součiastkou čsl. právného poriadku, dovolovalo v roku 1923 zaopatrit akademický titul v cudzozemsku čsl. občanom a tento titul aj používat bez nostrifikovania diplomu.«

Z toho se podává, že st-l svůj uplatněný nárok na to, aby titul doktorský nabytý v r. 1923 na universitě Alžběty v Budapešti byl zapsán do jeho pasu, opírá o obyčejové právo v r. 1923 prý na Slov. platné, které připouští netoliko nabytí doktorského diplomu na cizozemské universitě, nýbrž bez dalšího i jeho užívání na území čsl. republiky. Neopírá tedy nárok svůj o žádný zákon nebo jinou psanou normu, nýbrž o právo obyčejové. Na věcné řešení otázky, zda podle obyčejového práva st-l měl nárok jím uplatněný, nss vejíti nemohl, uváživ:

Je ovšem pravda, že podle práva na Slov. platného i obyčejové právo je pramenem práva. Ale pramenem práva není ještě každá pouhá zvyklosť, jak ji podle stylisace své tvrdí stížnost. Pravotvorný účinek může míti jen případný právní zvyk po dlouhou dobu stejnotvárně vykonávaný. Existenci takového právního zvyku však stížnost ve své námitce ani netvrdí, tím méně jej něčím osvědčuje, což by bylo nutným, ježto při uplatnění zvykového práva neplatí zásada: »Jura novit curia«. Neshledal proto nss přípustnou námitku stížnosti, pokud nárok st-lův opírá o obyčejové právo prý v r. 1923 na Slov. platné.

Uznává-li pak stížnost — jak svrchu uvedeno — správnost názoru žal. úřadu, že možno na území čsl. republiky užívati jen takového akademického titulu, na který lze nabýti právní nárok podle práva na tomto území platného a neshledána-li přípustnou její námitka, že obyčejové právo na Slov. platné zakládá nárok na užívání akademického titulu na cizozemské universitě nabytého, pak musela ovšem stížnost býti zamítnuta. Neboť je nesporno, že st-l žádal o zapsání titulu doktora věd politických, dosaženého na universitě v Budapešti, tedy titulu, na který podle práva platného na území republiky čsl. zcela zřejmě vůbec nelze nabýti právního nároku.

Dalšími vývody stížnosti, jež se zabývají otázkou, platí-li nař. min. č. 240/50 na Slov. a lze-li pro spornou otázku něco vyvoditi z nař. č. 8/27, se nss již zabývati nemusel, neboť i kdyby měla stížnost pravdu, že předpisy o nostrifikaci cizozemských diplomů doktorských na Slov. neplatí, plynulo by z toho jen, že žal. úřad neprávem vyslovil, že titul st-lův mohl by do pasu býti zapsán, kdyby byl nostrifikován, ale neplynula by z toho ještě nezákonnost nař. rozhodnutí, zápis ten vůbec odpírající.

Č. 10.462.

Justiční správa. — Řízení před nss-em: * Výrok soudu, jímž se určitá osoba ze seznamu znalců (§ 406 č. 1 jedn. řádu pro soudy čís. 112/97 ř. z.) vymazuje, není ani rozhodnutím ani opatřením podle § 2 zák. o ss a je již proto stížnost na nss proti výroku tomu nepřípustná.

(Nález ze dne 31. března 1933 č. 5386.)

Věc: Leopold K. v K. (adv. Dr. Arnošt Desensy z Prahy) proti výměru presidia krajského soudu v Chebu o škrtnutí ze seznamu znalců.

Výrok: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.